जातकौतूहलाः पार्थ पप्रच्छुर्नृपतेः सुतं ॥ ऋषय ऊचुः ॥ प्रागेव नागतं कस्मात् सभार्य्येण त्वया विभो। १९८५
विराचे चागतं कस्मात् कोऽनुबन्धस्तवाभवत्। सन्तापितः पिता माता वयश्चैव नृपात्मज।
कस्मादिति न जानीमस्तत् सर्व्वं वक्तुमर्हसि ॥ सत्यवानुवाच ॥ पित्राऽहमभ्यनुज्ञातः सावित्रीसहितो गतः।
अथ मेऽभूच्छिरोदुःखं वने काष्ठानि भिन्दतः। सुप्तश्चाहं वेदनया चिरमित्युपलक्षये।
तावत्कालं न च मया सुप्तपूर्व्वं कदाचन। सर्व्वेषामेव भवतां सन्तापो मा भवेदिति।
अतो विराचागमनं नान्यदस्तीह कारणं ॥ गौतम उवाच ॥ अकस्माच्चक्षुषः प्राप्तिर्द्युमत्सेनस्य ते पितुः। १९८९०
नास्य त्वं कारणं वेत्सि सावित्रि वक्तुमर्हति। श्रोतुमिच्छामि सावित्रि त्वं हि वेत्थ परावरं।
त्वां हि जानामि सावित्रि सावित्रीमिव तेजसा। त्वमत्र हेतुं जानीषे तस्मात् सत्यं निरुच्यतां।
रहस्यं यदि ते नास्ति किञ्चिदत्र वदस्व नः ॥ सावित्र्युवाच ॥ एवमेतद्यथा वेत्थ सङ्कल्पो नान्यथा हि वः।
न हि किञ्चिद्रहस्यं मे श्रूयतां तथ्यमेव तत्। मृत्युर्मे पत्युराख्यातो नारदेन महात्मना।
स चाद्य दिवसः प्राप्तस्ततो नैनं जहाम्यहं। सुप्तश्चैनं यमः साक्षादुपागच्छत्सकिङ्करः। १९८९५
स एनमनयद्बद्ध्वा दिशं पितृनिषेवितां। अस्तौषं तमहं देवं सत्येन वचसा विभुं।
पञ्च वै तेन मे दत्ता वराः शृणुत तान्मम। चक्षुषी च स्वराज्यञ्च द्वौ वरौ श्वशुरस्य मे।
लब्धं पितुः पुत्रशतं पुत्राणाञ्चात्मनः शतं। चतुर्व्वर्षशतायुर्मे भर्त्ता लब्धश्च सत्यवान्।
भर्त्तुर्हि जीवितार्थन्तु मया चीर्णन्त्विदं व्रतं। एतत् सर्व्वं मयाख्यातं कारणं विस्तरेण वः। यथावृत्तं सुखोदर्कमिदं दुःखं महन्मम।
॥ ऋषय ऊचुः ॥ निमज्जमानं व्यसनैरभिद्रुतं कुलं नरेन्द्रस्य तमोमये ह्रदे। त्वया सुशीलव्रतपुण्यया कुलं समुद्धृतं साध्वि पुनः कुलीनया। १९९००
॥ मार्कण्डेय उवाच ॥ तथा प्रशस्य ह्यभिपूज्य चैव वरस्त्रियं तामृषयः समागताः। नरेन्द्रमामन्त्र्य सपुत्रमञ्जसा शिवेन जग्मुर्मुदिताः स्वमालयं।

इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि पतिव्रतामाहात्म्यपर्व्वणि सावित्रीकथायां सप्तनवत्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २९७ ॥

॥ मार्कण्डेय उवाच ॥ तस्यां रात्र्यां व्यतीतायामुदिते सूर्य्यमण्डले। कृतपूर्व्वाह्णिकाः सर्व्वे समेयुस्ते तपोधनाः।
तदेव सर्व्वं सावित्र्या महाभाग्यं महर्षयः। द्युमत्सेनाय नाह्यन् कथयन्तः पुनः पुनः।
ततः प्रकृतयः सर्व्वाः शाल्वेभ्योऽभ्यागता नृप। आचख्युर्निहतञ्चैव स्वेनामात्येन तं द्विषं।
तं मन्त्रिणा हतं श्रुत्वा ससहायं सबान्धवं। न्यवेदयन् यथावृत्तं विद्रुतञ्च द्विषद्बलं। १९९०५
ऐकमत्यञ्च सर्व्वस्य जनस्याथ नृपं प्रति। सचक्षुर्व्वाऽप्यचक्षुर्व्वा स नो राजा भवत्विति।
अनेन निश्चयेनेह वयं प्रस्थापिता नृप। प्राप्तानीमानि यानानि चतुरङ्गञ्च ते बलं।
प्रयाहि राजन् भद्रन्ते घुष्टस्ते नगरे जयः। अध्यास्व चिरराचाय पितृपैतामहं पदं।
चक्षुष्मन्तञ्च तं दृष्ट्वा राजानं वपुषाऽन्वितं। मूर्द्ध्ना निपतिताः सर्व्वे विस्मयोत्फुल्ललोचनाः।
ततोऽभिवाद्य तान् वृद्धान् द्विजानाश्रमवासिनः। तैश्चाभिपूजितः सर्व्वैः प्रययौ नगरं प्रति। १९९१०